

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)
SSN Halina Kiriło
SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania F. Sp. K w S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J.
z udziałem P.P.
o ustalenie właściwego ustawodawstwa i wydanie zaświadczenia A1,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 13 grudnia 2023 r.,
skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie
z dnia 12 maja 2022 r., sygn. akt III AUa 469/20,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach
postępowania kasacyjnego.**

[az]

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 kwietnia 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. wycofał zaświadczenie A1, wydane na wniosek płatnika F. sp. z o.o. sp. k. w S. potwierdzające, że w okresie od 23 września 2017 r. do 21 września 2018 r.

zastosowanie miało ustawodawstwo polskie i stwierdził, że ubezpieczony P.P. nie podlegał ustawodawstwu polskiemu w okresie od 9 sierpnia 2017 r. do 1 czerwca 2018 r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy stwierdził, że P.P. pracę świadczył tylko i wyłącznie za granicą — w Niemczech. Powołując się na art. 11 ust. 3a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE seria L 166 z dnia 30 kwietnia 2004 r., s. 1; dalej jako rozporządzenia nr 883/2004 lub rozporządzenie podstawowe), Zakład stwierdził, że ubezpieczony nie spełniał warunków do podlegania ustawodawstwu polskiemu w okresie od 9 sierpnia 2017 r. do 1 czerwca 2018 r., a podlegał w tym czasie ustawodawstwu miejsca wykonywania pracy, tj. ustawodawstwu niemieckiemu.

Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2020 r. Sąd Okręgowy w Jaśle zmienił zaskarżoną przez płatnika decyzję, stwierdzając, że P.P. w okresie od 9 sierpnia 2017 r. do 1 czerwca 2018 r. podlegał ustawodawstwu polskiemu, wobec czego zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych w J. do wydania zaświadczenia A1 potwierdzającego zastosowanie tego ustawodawstwa w tym okresie.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, wyrokiem z dnia 12 maja 2022 r., zmienił zaskarżony przez organ rentowy wyrok Sądu Okręgowego i oddalił odwołanie oraz orzekł o kosztach postępowania.

W sprawie ustalono, że w okresie od 9 sierpnia 2017 r. do 1 czerwca 2018 r. ubezpieczonego P.P. oraz firmę E. sp. z o.o. sp.k. łączyła umowa zlecenia. W okresie od 11 sierpnia 2017 r. do 1 czerwca 2018 r. P.P. oraz E. sp. z o.o. łączyła umowa zlecenia. Ubezpieczony P.P. zgłoszony był przez E. sp. z o.o. sp.k. do ubezpieczeń społecznych oraz ubezpieczenia zdrowotnego, natomiast przez E. sp. z o.o. - zgłoszony był do ubezpieczenia zdrowotnego. Wcześniej P.P. r nie był zatrudniony w żadnej z tych Spółek. Obie firmy mają siedzibę w Polsce. Uprzednio, tj. w dniu 4 października 2017 r. organ rentowy wydał zaświadczenie A1, w którym poświadczył zastosowanie wobec wymienionego pracownika ustawodawstwa polskiego na okres od 23 września 2017 r. do 21 września 2018 r., bowiem na taki okres została zawarta pomiędzy stronami umowa zlecenia.

P.P. w trakcie umowy zlecenia wykonywał pracę wyłącznie w Niemczech.

W spornym okresie zarówno F. Sp. z o.o. Sp.k. i E. Sp. z o.o. usługi świadczyły poza granicami Polski i obroty firm wynikały niemal wyłącznie z umów zawieranych z kontrahentem obcym. Obie spółki świadczyły usługi jedynie na rzecz dwóch kontrahentów niemieckich - w zakresie budowy i montażu przemysłowych instalacji elektrycznych w różnych państwach Unii Europejskiej. Tymi kontrahentami niemieckimi byli: F. [...] oraz H. GmbH (obecnie spółka cywilna z siedzibą w W.) a w obu przypadkach przedstawicielem tych firm jest P.H., który jest także współnikiem firmy E. sp. z o.o. oraz F sp. z o.o. sp.k. Ponadto, tak F. sp. z o.o. sp.k. NIP [...], jak i E. sp. z o.o. NIP [...] nie wykonywały żadnej działalności na terytorium Polski w latach 2015-2017.

Niemiecka instytucja ubezpieczeniowa poinformowała polski organ rentowy, że, w jej ocenie, do P.P. znajdują zastosowanie przepisy ustawodawstwa niemieckiego.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że w dalszym toku postępowania apelacyjnego pozwany przedstawił pismo procesowe wraz z decyzją z dnia 9 marca 2021 r., uzupełniającą zaskarżoną decyzję, zawierającą ustalenia organu rentowego w aspekcie możliwości zastosowania do sytuacji ubezpieczonego art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004.

F. sp. z o.o. w Polsce posiada biuro i kadry, w kraju odbywa się również rekrutacja pracowników i załatwianie wszystkich formalności związanych z zatrudnieniem. W przypadku, gdy dany pracownik był zatrudniony jednocześnie przez obie spółki, tj. F. sp. z o.o. sp.k. NIP [...] oraz E. sp. z o.o. NIP [...], z wnioskami o wydanie zaświadczenia A1 występowała, i czyni to nadal, wyłącznie spółka F. sp. z o.o. sp.k. NIP [...], której udziałowcami są P.D. oraz H.H., będący jednocześnie współnikami dwóch Spółek na terenie Niemiec, z którymi obie spółki E. w spornym okresie miały zawarte kontrakty. E. sp. z o.o. NIP [...], gdzie współnikami są te same - wyżej wymienione - osoby, nie składała wniosków o wydanie formularza A1 dla kierowanych do pracy za granicę pracowników w przypadku, gdy pracownicy byli zatrudnieni jednocześnie przez obie te firmy. Tymczasem pracownicy, w tym P. P., wykonywali pracę na rzecz obu spółek za granicą. Zarówno F. sp. z o.o. sp.k., NIP [...], jak i E. sp. z o.o., NIP [...], nie prowadzą na terenie Polski „znaczej działalności”, o której mowa w art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/200. W latach

2015-2017 obie Spółki nie wykazały żadnych obrotów na terytorium Polski, natomiast na podstawie deklaracji VAT-7, obroty w Polsce w latach 2018-2019 kształtowały na poziomie zaledwie kilku procent.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że wartość obrotu krajowego w sposób istotny odbiega od poziomu około 25% całkowitego obrotu, który jest powszechnie uważany za cezurę pozwalającą na zastosowanie określonych przepisów dotyczących podlegania ubezpieczeniom bądź to w kraju wysyłającym, bądź w przyjmującym. Możliwość delegowania pracowników ogranicza się wyłącznie do przedsiębiorstw, które normalnie prowadzą swą działalność na terytorium państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu nadal podlega pracownik delegowany.

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny uznał, że odwołująca się Spółka nie ma statusu pracodawcy, który normalnie prowadzi w Polsce swą działalność w rozumieniu art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 w związku z art. 14 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE seria L nr 284 z 30 października 2009 r., s. 1 ze zm.; dalej jako rozporządzenie nr 883/2009 lub rozporządzenie wykonawcze) i tym samym P.P. nie był pracownikiem delegowanym, do którego miało zastosowanie (w spornym okresie) ustawodawstwo Polskie na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku płatnik zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego:

- art. 13 ust. 1 lit. b (ii) rozporządzenia nr 883/2004, przez jego bezpodstawne niezastosowanie i nieustalenie podlegania przez zainteresowanego P.P. ustawodawstwu polskiemu, pomimo że ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny w pełni przemawia za zastosowaniem tego przepisu, gdyż zainteresowany jest osobą, która normalnie wykonuje pracę w co najmniej dwóch państwach członkowskich, ma miejsce zamieszkania w Polsce, a ponadto siedziba obydwu pracodawców (zleceniodawców) zainteresowanego znajduje się wyłącznie w Polsce;

- art. 14 ust. 5 rozporządzenia nr 987/2009, przez jego bezpodstawne niezastosowanie i nieustalenie podlegania przez zainteresowanego P.P. ustawodawstwu polskiemu, pomimo że przepis ten powinien zostać zastosowany w ustalonym w niniejszej

sprawie stanie faktycznym, gdyż zainteresowany jest osobą, która na zmianę wykonuje kilka odrębnych prac w co najmniej dwóch państwach członkowskich dla tych samych pracodawców (zleceniodawców), przy czym siedziba obydwu pracodawców (zleceniodawców) zainteresowanego znajduje się wyłącznie w Polsce;

- art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia nr 883/2004, przez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że zainteresowany podlega ustawodawstwu niemieckiemu jako osoba pracująca w Niemczech, podczas gdy zgodnie z ustalonym w niniejszej sprawie stanem faktycznym, zainteresowany na zmianę wykonuje kilka odrębnych prac w co najmniej dwóch państwach członkowskich dla tych samych pracodawców (zleceniodawców), przy czym siedziba obydwu pracodawców znajduje się wyłącznie w Polsce, co sprawia, że zamiast art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia nr 883/2004 powinien zostać zastosowany art. 11 ust. 3 lit. b (ii) rozporządzenia nr 883/2004;

- art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1230), przez ich bezpodstawne niezastosowanie, pomimo że zainteresowany P.P. wykonuje pracę na podstawie umowy zlecenia zawartej z odwołującym się płatnikiem, którego siedziba znajduje się w Polsce, a w związku z tym zainteresowany podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako zleceniobiorca zatrudniony przez odwołującego się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej;

1. naruszenie przepisów postępowania, które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy:

(-) art. 327¹ § 1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 387 § 2¹ pkt 2 k.p.c., przez zaniechanie wskazania przez Sąd Apelacyjny podstawy prawnej ustalenia podlegania przez zainteresowanego P. P. ustawodawstwu niemieckiemu, zaniechanie oceny kluczowych zarzutów apelacyjnych organu rentowego i ograniczenie się do omówienia art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 oraz art. 14 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 987/2009, podczas gdy istotą sporu nie jest podleganie przez zainteresowanego dotychczasowemu ustawodawstwu polskiemu w razie delegowania do innego państwa członkowskiego (art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004), lecz ustalenie podlegania przez zainteresowanego ustawodawstwu polskiemu w sytuacji, gdy zainteresowany wykonuje pracę w co najmniej dwóch państwach członkowskich, a siedziba obydwu jego pracodawców (zleceniodawców) znajduje się w Polsce (art. 13 ust. 1

lit. b (ii) rozporządzenia nr 883/2004); Sąd drugiej instancji nie dokonał oceny poszczególnych zarzutów apelacyjnych ani nie przytoczył w uzasadnieniu wyroku art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia nr 883/2004, choć to właśnie ten przepis był zasadniczą podstawą apelacji organu rentowego i stąd odwołujący się zakłada, że „zmieniając wyrok Sądu Okręgowego i oddalając odwołanie, Sąd Apelacyjny zastosował art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia nr 883/2004, przy czym brak wskazania podstawy prawnej rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji niewątpliwie istotnie utrudnia merytoryczną ocenę tego orzeczenia;

(-) art. 373 § 1 k.p.c. w związku z art. 368 § 2 k.p.c., przez ich niezastosowanie i przyjęcie do rozpoznania apelacji organu rentowego pomimo braku oznaczenia w tej apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia, co w świetle uchwały Sądu Najwyższego 7 sędziów - zasady prawnej z dnia 20 lipca 2016 r., sygn. akt III UZP 2/16, stanowi wymóg formalny warunkujący nadanie biegu apelacji, zaś niedochowanie powyższego wymogu powinno skutkować zwrotem apelacji organowi rentowemu jako stronie reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika.

Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia oraz o zasądzenie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Organ rentowy, w odpowiedzi na skargę, wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od odwołującego się na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ocenę zarzutów należy zacząć od zidentyfikowania przedmiotu sporu, który wynika z zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji z dnia 6 kwietnia 2020 r. Przypomnieć w tym wątku należy, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie i tylko w tym zakresie podlega ona kontroli sądu zarówno pod względem jej formalnej poprawności,

jak i merytorycznej zasadności. W konsekwencji, przedmiot sporu sądowego musi mieścić się w zakresie przedmiotowym decyzji organu rentowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2017 r. w sprawie I UK 371/16, LEX nr 2397631 i przytoczone w nim orzecznictwo).

Decyzja z dnia 6 kwietnia 2020 r. rozstrzygała o niepodleganiu przez P.P. ustawodawstwu polskiemu. Jej podstawę prawną stanowił art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia nr 883/2004, z uzasadnieniem, że w spornym okresie wykonywał on pracę na terytorium jednego państwa członkowskiego. Decyzja ta przesądzała o niestosowaniu do sytuacji P. P. art. 13 ust. 1 lit. b ppkt (ii) rozporządzenia nr 883/2004, zgodnie z którym osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich i która nie wykonuje znacznej części pracy w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania, podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstw lub pracodawców, jeżeli jest zatrudniona przez co najmniej dwa przedsiębiorstwa lub co najmniej dwóch pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się tylko w jednym państwie członkowskim. Konsekwencją tego stanowiska było także cofnięcie zaświadczenia A1.

W odwołaniu od tej decyzji płatnik, powołując się na art. 13 ust. 1 rozporządzenia 883/2004 wskazywał, że osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich, podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba przedsiębiorstw; siedziba zaś obydwu przedsiębiorstw, w których zatrudniony był P.P., znajdowała się tylko w jednym państwie członkowskim - w Polsce. Zatem domagał się ustalenia dla P.P. ustawodawstwa polskiego na podstawie art. 13 ust. 1 lit. b (ii) rozporządzenia nr 883/2004.

Sąd Okręgowy rozstrzygając ten spór, stwierdził, że do sytuacji P.P. nie ma zastosowania art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia 883/2004 (ponieważ nie wykonywał pracy najemnej w dwóch lub więcej państwach członkowskich, czego wymaga ten przepis, wykonywał ją wyłącznie na terytorium Niemiec), lecz art. 12 ust. 1 tego rozporządzenia, „albowiem ubezpieczony świadczył pracę w Niemczech w imieniu pracodawcy, przez którego delegowany był do Niemiec właśnie”.

Oznacza to, że Sąd Okręgowy - przy ustaleniu ustawodawstwa właściwego – wprawdzie odrzucił możliwość zastosowania art. 13 ust. 1 lit. b (ii) rozporządzenia nr 883/2004, ale, potwierdzając ustawodawstwo polskie, przyjął inną podstawę prawną, a mianowicie art. 12 ust. 1 tego rozporządzenia, zgodnie z którym osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie prowadzi tam swą działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego do wykonywania pracy w imieniu tego pracodawcy, nadal podlega ustawodawstwu pierwszego państwa członkowskiego, pod warunkiem że przewidywany czas takiej pracy nie przekracza 24 miesięcy i że osoba ta nie jest wysłana, by zastąpić inną delegowaną osobę. Sąd Okręgowy uznał zatem, że P.P. był pracownikiem delegowanym w rozumieniu tego ostatnio przywołanego przepisu.

Sąd Apelacyjny nie dokonał w żadnym zakresie oceny prawnej roszczenia przez pryzmat art. 13 ust. 1 lit. b (ii) rozporządzenia nr 883/2004. Skupił się natomiast na weryfikacji podstawy prawnej zastosowanej przez Sąd Okręgowy, czyli art. 12 ust. 1 tego rozporządzenia, ostatecznie ją odrzucając ze względu na to, że, w jego ocenie, obie Spółki zatrudniające P.P. nie prowadziły normalnie swojej działalności w Polsce (nie prowadziły znacznej części działalności, innej niż działalność związana z samym zarządzeniem wewnętrznym - art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 w związku z art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009).

W związku z powyższym uzasadniony jest zarzut naruszenia art. 13 ust. 1 lit. b (ii) rozporządzenia nr 883/2004, gdyż Sąd Apelacyjny pominął go przy ustalaniu sytuacji P. P. w aspekcie ustalenia ustawodawstwa właściwego. Podzielenie tego zarzutu nie oznacza oczywiście przyznania racji skarżącemu, że spełnione zostały wymagania wynikające z tego przepisu. Pierwszym i zasadniczym warunkiem zastosowania art. 13 ust. 1 lit. b (ii) rozporządzenia nr 883/2004 jest wykonywanie pracy najemnej w dwóch lub więcej państwach członkowskich (wykonywanie równocześnie lub na zmianę jednej lub kilka odrębnych prac w dwóch lub więcej państwach członkowskich w tym samym lub kilku przedsiębiorstwach lub dla jednego lub kilku pracodawców - art. 14 ust. 5 rozporządzenia nr 883/2004). Stąd też w wypadku ustalenia, że dana osoba wykonywała pracę na terytorium wyłącznie jednego państwa członkowskiego, wyłącza możliwość zastosowania art. 13 ust. 1

lit. b (ii) rozporządzenia nr 883/2004 i tym samym niemożliwe jest ustalenie ustawodawstwa państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstw lub pracodawców.

Zwrócić też należy uwagę, że przedmiotem zaskarżonej decyzji było cofnięcie zaświadczenia A1. W związku z tym należy zasygnalizować, że w tej kwestii wypowiedział się Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 16 listopada 2023 r., w sprawie C-422/22, który orzekł, że art. 5, 6 i 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 r., należy interpretować w ten sposób, że:

instytucja wydająca zaświadczenie A1, która w następstwie przeprowadzenia z urzędu ponownego badania informacji, na których oparto wydanie tego zaświadczenia, stwierdza nieprawdziwość tych informacji, może wycofać omawiane zaświadczenie bez uprzedniego wszczynania przewidzianej w art. 76 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem nr 465/2012, procedury dialogu i koncyliacji z właściwymi instytucjami zainteresowanych państw członkowskich celem określenia ustawodawstwa krajowego mającego zastosowanie.

Jeśli zaś chodzi o zarzuty naruszenia przepisów postępowania, to skoro Sąd Apelacyjny wskazał podstawę prawną rozstrzygnięcia - art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, nieuprawnione jest wykazywanie obrazy art. 327¹ § 1 pkt 2 k.p.c. Podobnie rzecz się ma z zarzutem naruszenia art. 387 § 2¹ pkt 2 k.p.c. (zobowiązującym sąd drugiej instancji do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa i oceny poszczególnych zarzutów apelacyjnych), gdyż art. 13 ust. 1 lit. b (ii) rozporządzenia nr 883/2004 nie był przedmiotem zarzutów apelacyjnych organu rentowego.

Na koniec, co do zarzutu naruszenia art. 373 § 1 k.p.c. w związku z art. 368 § 2 k.p.c., przez ich niezastosowanie i przyjęcie do rozpoznania apelacji organu rentowego pomimo braku oznaczenia w tej apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia, przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach niejednokrotnie wyrażał zapatrywanie, że art. 373 k.p.c.

(i także art. 370 k.p.c.) należy odczytywać łącznie z art. 130 k.p.c., co prowadzi do wniosku, że odrzucenie apelacji z powodu nieuzupełnienia braków formalnych w wyznaczonym terminie dotyczy tylko takich braków, które uniemożliwiają nadanie apelacji prawidłowego biegu (zob. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 29 lipca 2003 r., III PZP 10/03, OSNP 2004 nr 3, poz. 43; z dnia 7 lipca 2005 r., II UZP 7/05, OSNP 2005 nr 24, poz. 396; z dnia 22 sierpnia 2007 r., III CZP 77/07, OSNC 2008 nr 10, poz. 109; z dnia 27 marca 2008 r., III CZP 7/08, OSNC 2009 nr 4, poz. 55; oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II UZ 43/09, LEX nr 583825; z dnia 10 lutego 2015 r., II UZ 76/14, LEX nr 1806444; z dnia 14 stycznia 2015 r., I CZ 100/14, LEX nr 1640230; z dnia 13 listopada 2014 r., V CZ 71/14, LEX nr 1565790; z dnia 21 października 2015 r., II UZ 24/15, LEX nr 1854105 oraz z dnia 19 grudnia 2017 r., II UZ 108/17, LEX nr 2427166). W niniejszej sprawie – o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego wartość ta nie ma wpływu na wysokość opłaty (w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych od apelacji i skargi kasacyjnej przysługuje opłata podstawowa – art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 1469 ze zm.) ani na wysokość wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika - § 9 ust. 2 i § 10 odpowiednio rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935) oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2023 r., poz. 1964).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono po myśli art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[az]

[ał]